IZVEDBENA UREDBA KOMISIJE (EU) št. 1355/2014

z dne 17. decembra 2014

o spremembi Uredbe (ES) št. 391/2009 v zvezi z določenimi kodeksi in povezanimi spremembami določenih konvencij in protokolov, ki jih je sprejela Mednarodna pomorska organizacija (IMO)

(Besedilo velja za EGP)

EVROPSKA KOMISIJA JE –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije,

ob upoštevanju Uredbe (ES) št. 391/2009 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. aprila 2009 o skupnih pravilih in standardih za organizacije za tehnični nadzor in pregled ladij ([1]) ter zlasti člena 13(2) Uredbe,

v skladu s postopkom preverjanja skladnosti, določenim v členu 5 Uredbe Evropskega parlamenta in Sveta (ES) št. 2099/2002 o ustanovitvi Odbora za varnost na morju in preprečevanje onesnaževanja z ladij (COSS) ([2]),

ob upoštevanju naslednjega:

(1) V skladu s členom 5(1) Uredbe (ES) št. 2099/2002 države članice in Komisija sodelujejo, da bi opredelile, če je primerno, skupno stališče ali pristop v okviru pristojnih mednarodnih forumov in s tem zmanjšale tveganja kolizije pomorske zakonodaje Unije in mednarodnih instrumentov.

(2) Uredba (ES) št. 391/2009 in Direktiva 2009/15/ES Evropskega parlamenta in Sveta ([3]) skupaj sestavljata skladen del zakonodaje, ki dosledno ureja dejavnosti priznanih organizacij v skladu z istimi načeli in opredelitvami. Člen 3 (2) Direktive 2009/15/ES določa, da država članica, če se v zvezi z ladjami, ki plujejo pod njeno zastavo, odloči pooblastiti organizacije, da v njenem imenu izvajajo tehnični nadzor in pregled v zvezi s predpisanimi spričevali, te obveznosti poveri samo priznani organizaciji, ki v skladu s členom 2(g) navedene direktive pomeni organizacijo, priznano v skladu z Uredbo (ES) št. 391/2009. Zato sklop pravil, na podlagi katerih se priznajo zadevne organizacije, vpliva na oba akta.

(3) Izraz „mednarodne konvencije“, kot je opredeljen v členu 2(b) Uredbe (ES) št. 391/2009, pomeni Mednarodno konvencijo z dne 1. novembra 1974 o varstvu človeškega življenja na morju (v nadaljnjem besedilu: konvencija SOLAS), z izjemo poglavja XI-2 njene priloge, Mednarodno konvencijo z dne 5. aprila 1966 o tovornih črtah (v nadaljnjem besedilu: konvencija o tovornih črtah) in Mednarodno konvencijo z dne 2. novembra 1973 o preprečevanju onesnaževanja morja z ladij (v nadaljnjem besedilu: konvencija MARPOL), skupaj s protokoli in spremembami teh konvencij ter pripadajočimi kodeksi obveznega značaja v vseh državah članicah, in sicer v najnovejših različicah.

(4) Skupščina IMO je na svojem 28. zasedanju sprejela Kodeks o izvajanju instrumentov IMO (v nadaljnjem besedilu: Kodeks III), kot je določen v Resoluciji IMO A.1070(28) z dne 4. decembra 2013, in spremembe konvencije o tovornih črtah, da bi Kodeks III, skupaj s povezanim sistemom pregledov držav zastave, postal obvezen, kot je določeno v Resoluciji IMO A.1083(28) z dne 4. decembra 2013.

(5) Odbor IMO za varstvo morskega okolja (MEPC) je na svojem 66. zasedanju sprejel spremembe Protokola iz leta 1978 h konvenciji MARPOL, kot so določene v Resoluciji MEPC.246(66) z dne 4. aprila 2014, in spremembe Protokola iz leta 1997 h konvenciji MARPOL, kot je bila spremenjena s Protokolom iz leta 1978 k tej konvenciji, kot je določeno v Resoluciji MEPC.247(66) z dne 4. aprila 2014, da bi Kodeks III, skupaj s povezanim sistemom pregledov držav zastave, postal obvezen.

([1]) UL L 131, 28.5.2009, str. 11.
([2]) UL L 324, 29.11.2002, str. 1.
([3]) Direktiva 2009/15/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. aprila 2009 o skupnih pravilih in standardih za organizacije, pooblaščene za tehnični nadzor in pregled ladij, ter za ustrezne ukrepe pomorskih uprav (UL L 131, 28.5.2009, str. 47).

(6) Odbor IMO za pomorsko varnost (MSC) je na svojem 93. zasedanju sprejel spremembe konvencije SOLAS, kot so določene v Resoluciji MSC.366(93) z dne 22. maja 2014, in spremembe Protokola iz leta 1988 h konvenciji o tovornih črtah, kot so določene v Resoluciji MSC.375(93) z dne 22. maja 2014, da bi Kodeks III, skupaj s povezanim sistemom pregledov držav zastave, postal obvezen.

(7) Kodeks IMO o priznanih organizacijah (v nadaljnjem besedilu: Kodeks RO), kot je določen v Resoluciji MSC.349 (92) z dne 21. junija 2013, je bil sprejet na 65. zasedanju Odbora IMO za varstvo morskega okolja in na 92. zasedanju Odbora IMO za pomorsko varnost.

(8) Odbor IMO za varstvo morskega okolja je na svojem 65. zasedanju sprejel spremembe Protokola iz leta 1978 h konvenciji MARPOL, kot so določene v Resoluciji MEPC.238(65) z dne 17. maja 2013, da bi Kodeks RO postal obvezen.

(9) Odbor IMO za pomorsko varnost je na svojem 92. zasedanju sprejel spremembe konvencije SOLAS in Protokola iz leta 1988 h konvenciji o tovornih črtah, kot so določene v resolucijah MSC.350(92) in MSC.356(92) z dne 21. junija 2013, da bi Kodeks RO postal obvezen.

(10) Zato se pričakuje, da bosta kodeksa III in RO začela veljati 1. januarja 2015 in bosta veljala do 1. januarja 2018 v skladu z veljavnimi pravili o sprejetju, ratifikaciji in začetku veljavnosti sprememb na podlagi vsake zadevne konvencije IMO.

(11) Svet je 13. maja 2013 sprejel Sklep Sveta 2013/268/EU ([1]) o stališču, ki se sprejme v imenu Evropske unije v okviru Mednarodne pomorske organizacije (IMO) v zvezi s sprejetjem določenih kodeksov in povezanih sprememb določenih konvencij in protokolov. V skladu s členom 5 navedenega sklepa je Svet države članice pooblastil, da izrazijo privolitev, da jih v interesu Unije in ob upoštevanju izjave iz Priloge k navedenemu sklepu zavezujejo spremembe iz uvodnih izjav od 4 do 9 te uredbe.

(12) V izjavi, priloženi k Sklepu 2013/268/EU, je navedeno, da države članice menijo, da kodeksa III in RO vsebujeta sklop minimalnih zahtev, ki jih lahko države po potrebi izpopolnijo in izboljšajo za večjo pomorsko varnost in varstvo okolja.

(13) V priloženi izjavi je navedeno tudi, da se nič v kodeksu III ali RO ne razlaga kot kakršna koli omejitev izpolnjevanja obveznosti držav članic v skladu s pravom Evropske unije glede opredelitve „predpisanih spričeval“ in „klasifikacijskih spričeval“, področja uporabe obveznosti in meril, določenih za priznane organizacije, ter obveznosti Evropske komisije v zvezi s priznavanjem, ocenjevanjem priznanih organizacij in, če je ustrezno, naložitvijo popravnih ukrepov ali sankcij priznanim organizacijam. V isti izjavi je navedeno še, da bodo države članice v primeru pregleda IMO navedle, da se mora preveriti skladnost z določbami ustreznih mednarodnih konvencij, ki so jih države članice sprejele, vključno s pogoji navedene izjave.

(14) V pravnem redu Unije področji uporabe Uredbe (ES) št. 391/2009 in Direktive 2009/15/ES vključujeta sklice na „mednarodne konvencije“, kot so opisane v uvodni izjavi 3. V tem okviru spremembe konvencij IMO samodejno postanejo del prava Unije, ko začnejo veljati na mednarodni ravni, vključno s pripadajočimi kodeksi obveznega značaja, kot sta kodeksa III in RO, ki sta torej del instrumentov IMO, pomembnih za izvajanje Uredbe (ES) št. 391/2009.

(15) Vendar se lahko spremembe mednarodnih konvencij v skladu s postopkom preverjanja skladnosti izključijo iz področja uporabe pomorske zakonodaje Unije, če izpolnjujejo vsaj enega od obeh meril iz člena 5(2) Uredbe (ES) št. 2099/2002.

(16) Komisija je proučila spremembe konvencij IMO v skladu s členom 5 Uredbe (ES) št. 2099/2002 in ugotovila, da so med kodeksoma III in RO na eni strani ter Uredbo (ES) št. 391/2009 in Direktivo 2009/15/ES na drugi strani številna neskladja.

(17) Prvič, točka 16.1 v delu 2 Kodeksa III določa minimalni seznam sredstev in postopkov, ki jih morajo zagotoviti države zastave, vključno z upravnimi navodili, ki se med drugim nanašajo na ladijska klasifikacijska spričevala, ki jih država zastave zahteva za dokazovanje skladnosti s konstrukcijskimi, mehanskimi, električnimi in/ali drugimi zahtevami mednarodne konvencije, katere pogodbenica je država zastave, ali z zahtevo nacionalne zakonodaje

([1]) Sklep Sveta z dne 13. maja 2013 o stališču, ki se sprejme v imenu Evropske unije v okviru Mednarodne pomorske organizacije (IMO) v zvezi s sprejetjem določenih kodeksov in povezanih sprememb določenih konvencij in protokolov (UL L 155, 7.6.2013, str. 3).

države zastave. Vendar, kot je opisano v uvodni izjavi 21, pravo Unije razlikuje med predpisanimi in klasifikacijskimi spričevali. Klasifikacijska spričevala so dokumenti zasebne narave in niso niti akti države zastave niti niso izdani v imenu države zastave. Ta določba Kodeksa III se pravzaprav nanaša na pravilo 3-1 v delu A-1 poglavja II-1 konvencije SOLAS, ki določa, da morajo biti ladje zasnovane, grajene in vzdrževane v skladu s konstrukcijskimi, mehanskimi in električnimi zahtevami klasifikacijskega zavoda, ki ga je uprava priznala v skladu z določbami pravila XI-1/1.1. Konvencija SOLAS jasno določa, da je predmet te zahteve ladja ali njeno pravno zastopstvo v odnosu do države zastave. Poleg tega priznana organizacija, kadar deluje kot klasifikacijski zavod, izdaja ladijska klasifikacijska spričevala v skladu s svojimi pravili, postopki, pogoji in zasebnimi pogodbenimi dogovori, katerih pogodbenice ne vključujejo države zastave. Zato je ta določba Kodeksa III v nasprotju z razmejitvijo med klasifikacijskimi in predpisanimi dejavnostmi, kot so določene v veljavni zakonodaji EU.

(18) Drugič, točka 18.1 v delu 2 Kodeksa III zahteva, da država zastave „samo za ladje, ki so upravičene do plovbe pod njeno zastavo," preveri, ali ima priznana organizacija zadostne tehnične, upravljavske in raziskovalne zmogljivosti za opravljanje dodeljenih nalog. V nasprotju s tem je ta vidik v okviru prava Unije obravnavan kot zahteva za namene priznanja, kot je razvidno iz merila A.3 v Prilogi I k Uredbi (ES) št. 391/2009, in v zvezi s celotnim ladjevjem, ki ga je klasificirala zadevna organizacija, brez razlikovanja na podlagi zastave. Če bi se navedena določba Kodeksa III vključila v pravo Unije, bi uporabo merila A.3 v Prilogi I k Uredbi (ES) št. 391/2009 omejila na poslovanje priznane organizacije v zvezi z ladjami, ki plujejo pod zastavami držav članic, kar je v nasprotju s trenutno veljavnimi zahtevami.

(19) Tretjič, točka 19 v delu 2 Kodeksa III uvaja prepoved, po kateri država zastave svojih priznanih organizacij ne sme pooblastiti, da za ladje, ki niso upravičene do plovbe pod njeno zastavo, uporabljajo zahteve, ki se med drugim nanašajo na klasifikacijska pravila, zahteve ali postopke teh organizacij. V skladu z Direktivo 2009/15/ES lahko države članice organizacijo pooblastijo, da v njihovem imenu izdaja predpisana spričevala njihovemu zadevnemu ladjevju, vendar samo, če je navedena organizacija priznana in se spremlja za ta namen v skladu z Uredbo (ES) št. 391/2009. V tem okviru morajo priznane organizacije kot take pri zadevnih dejavnostih v zvezi s celotnim ladjevjem, ki so ga klasificirale, izpolnjevati določene zahteve, ne glede na zastavo. To se nanaša na večino meril iz Priloge I k Uredbi (ES) št. 391/2009, pa tudi na druge obveznosti, zlasti na člen 10(4) navedene uredbe. Če bi se navedena določba Kodeksa III vključila v pravo Unije, bi uporabo veljavnih zahtev glede priznanja iz Uredbe (ES) št. 391/2009, med drugim če predstavljajo pravila, postopke in zahteve glede poslovanja priznane organizacije, omejila na poslovanje priznane organizacije v zvezi z ladjami, ki plujejo pod zastavami držav članic.

(20) Četrtič, v oddelku 1.1 v delu 2 Kodeksa RO je „priznana organizacija" opredeljena kot organizacija, ki jo je država zastave proučila in ugotovila, da izpolnjuje zahteve iz dela 2 Kodeksa RO. V nasprotju s tem člen 2(e) Uredbe (ES) št. 391/2009 določa, da priznana organizacija pomeni „organizacijo, priznano v skladu s to uredbo". Na podlagi ocene Komisije iz uvodnih izjav od 21 do 23 se zdi, da je več določb v delu 2 Kodeksa RO nezdružljivih z Uredbo (ES) št. 391/2009. Zato priznana organizacija, kot je opredeljena v Kodeksu RO, ne bi izpolnjevala vseh zahtev iz Uredbe (ES) št. 391/2009 in torej ne bi bila v skladu z opredelitvijo priznane organizacije, kot je določena v pravu Unije.

(21) Petič, v oddelku 1.3 v delu 2 Kodeksa RO je „izdajanje predpisanih spričeval in opravljanje storitev" opredeljeno kot enotna kategorija dejavnosti, ki jih lahko priznana organizacija opravlja v imenu države zastave, vključno z izdajanjem spričeval, ki se nanašajo na zakonske in klasifikacijske zahteve. V nasprotju s tem opredelitvi v členu 2(g) in (i) Uredbe (ES) št. 391/2009 jasno razlikujeta med „predpisanimi spričevali", to so spričevala, ki jih izda država zastave ali so izdana v njenem imenu v skladu z mednarodnimi konvencijami, in „klasifikacijskimi spričevali", to so dokumenti, ki jih izda priznana organizacija, ki deluje kot klasifikacijski zavod, in potrjujejo primernost ladje za določeno uporabo ali storitev v skladu s pravili in postopki, ki jih določi in objavi zadevna priznana organizacija. Iz tega sledi, da se predpisana in klasifikacijska spričevala v okviru prava Unije razlikujejo, tudi po naravi. Predpisana spričevala so namreč javna, klasifikacijska spričevala pa zasebna, saj jih klasifikacijski zavodi izdajo v skladu s svojimi pravili, postopki in pogoji. Klasifikacijska spričevala, ki jih priznana organizacija izda za ladjo, da bi potrdila njeno skladnost s klasifikacijskimi pravili in postopki, vključno s spričevali, ki jih država zastave potrdi kot dokazilo o skladnosti s pravilom 3-1 v delu A-1 poglavja II-I konvencije SOLAS, so dokumenti povsem zasebne narave, ki niso niti akti države zastave niti niso izdani v imenu države zastave. Vendar se „izdajanje predpisanih spričeval in opravljanje storitev" v Kodeksu RO sistematično navaja kot dejavnost, ki jo priznana organizacija opravlja „v imenu države zastave", kar je v nasprotju s pravnim razlikovanjem,

določenim v pravu Unije. Ne glede na to nasprotje bi ta določba Kodeksa RO, če bi bila sprejeta kot standard pravnega reda Unije, pomenila očitno tveganje, da zahtev glede priznanja iz Uredbe (ES) št. 391/2009, ki se nanašajo na celotno dejavnost organizacije, ne glede na zastavo, v EU ne bi bilo več mogoče uveljavljati.

(22) Šestič, oddelek 3.9.3.1 v delu 2 Kodeksa RO opredeljuje mehanizem sodelovanja med priznanimi organizacijami v enotnem okviru, ki ga vzpostavi država zastave, s ciljem standardizirati postopke v zvezi z izdajanjem predpisanih spričeval in opravljanjem storitev za državo zastave, če je to primerno, oddelek 3.9.3.2 v delu 2 istega kodeksa pa določa, da se v okviru, ki ga vzpostavi država zastave ali „skupina držav zastave“, ureja sodelovanje med priznanimi organizacijami teh držav na področju tehničnih in varnostnih vidikov „izdajanja predpisanih spričeval in opravljanja storitev ladij […] v imenu navedenih držav zastave“. V nasprotju s tem sodelovanje med priznanimi organizacijami v skladu s pravom Unije ureja člen 10(1) Uredbe (ES) št. 391/2009, ki od priznanih organizacij zahteva, da se med seboj posvetujejo, da bi ohranile enakovrednost ter si prizadevale za usklajenost svojih pravil in postopkov in njihovega izvajanja, in vzpostavlja okvir, na podlagi katerega se v ustreznih primerih vzajemno priznavajo klasifikacijska spričevala za materiale, opremo in sestavne dele. Navedena postopka sodelovanja iz člena 10(1) se nanašata na zasebne dejavnosti priznanih organizacij, kadar delujejo kot klasifikacijski zavodi, in se zato uporabljata brez razlikovanja na podlagi zastave. Če bi se mehanizmi sodelovanja, predvideni v Kodeksu RO, vključili v pravo Unije, bi to omejilo področje uporabe okvira sodelovanja iz Uredbe (ES) št. 391/2009 za dejavnosti priznanih organizacij izključno na ladje, ki plujejo pod zastavami držav članic, kar je v nasprotju s trenutno veljavnimi zahtevami.

(23) Sedmič, oddelek 3.9.3.3 v delu 2 Kodeksa RO je popolnoma enak točki 19 v delu 2 Kodeksa III, zato se ugotovitve iz uvodne izjave 19 v enaki meri nanašajo tudi na to določbo Kodeksa RO.

(24) Nič v kodeksu III ali RO ne bi smelo na noben način omejevati pristojnosti Unije, da v skladu s pogodbami in mednarodnim pravom določa ustrezne pogoje za podeljevanje priznanja organizacijam, ki želijo dobiti pooblastilo držav članic za opravljanje pregleda ladij in izdajo spričeval v njihovem imenu, z namenom, da se dosežejo cilji Unije, zlasti da se izboljšata pomorska varnost in varstvo okolja.

(25) Sistem za vzajemno priznavanje klasifikacijskih spričeval za materiale, opremo in sestavne dele, kot je določen s členom 10(1) Uredbe (ES) št. 391/2009, se lahko uveljavlja samo v Uniji v zvezi z ladjami, ki plujejo pod zastavo države članice. Kar zadeva tuja plovila, lahko o sprejemanju zadevnih spričeval še naprej v okviru svoje izključne pristojnosti, zlasti na podlagi Konvencije Združenih narodov o pomorskem mednarodnem pravu (UNCLOS), po svoji presoji odločajo ustrezne države zastave, ki niso članice EU.

(26) Komisija je na podlagi svoje presoje ugotovila, da so določbe kodeksov III in RO, navedene v zgornjih uvodnih izjavah, nezdružljive z Uredbo (ES) št. 391/2009 in bi jih bilo treba izključiti iz področja uporabe navedene uredbe. Člen 2(b) Uredbe (ES) št. 391/2009 bi bilo zato treba ustrezno spremeniti.

(27) Ker Kodeks RO začne veljati 1. januarja 2015, bi ta uredba morala začeti veljati kar najhitreje po njeni objavi.

(28) Odbor za varnost na morju in preprečevanje onesnaževanja z ladij (COSS) ni podal mnenja o ukrepih iz te uredbe. Potreben je bil izvedbeni akt, zato je predsednik odboru za pritožbe predložil osnutek izvedbenega akta v nadaljnjo obravnavo. Ukrepi iz te uredbe so v skladu z mnenjem odbora za pritožbe –

SPREJELA NASLEDNJO UREDBO:

Člen 1

Točka (b) člena 2 Uredbe (ES) 391/2009 se nadomesti z naslednjim besedilom:

„(b) ‚mednarodne konvencije‘ pomenijo Mednarodno konvencijo z dne 1. novembra 1974 o varstvu človeškega življenja na morju (SOLAS 74), z izjemo poglavja XI-2 njene priloge, Mednarodno konvencijo z dne 5. aprila 1966 o tovornih črtah in Mednarodno konvencijo z dne 2. novembra 1973 o preprečevanju onesnaževanja morja z ladij (MARPOL), skupaj s protokoli in spremembami teh konvencij ter pripadajočimi kodeksi obveznega

značaja v vseh državah članicah, in sicer v najnovejših različicah, razen točk 16.1, 18.1 in 19 dela 2 Kodeksa o izvajanju instrumentov IMO ter oddelkov 1.1, 1.3, 3.9.3.1, 3.9.3.2 in 3.9.3.3 dela 2 Kodeksa IMO o priznanih organizacijah.“

Člen 2

Ta uredba začne veljati dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

Uporablja se od 1. januarja 2015.

Ta uredba je v celoti zavezujoča in se neposredno uporablja v vseh državah članicah.

V Bruslju, 17. decembra 2014

Za Komisijo

Predsednik

Jean-Claude JUNCKER